

Şiirlerim, Öykülerim

Cemile Bayraktar

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

Zaman; Bünyamin'i Bekleyişidir, Yusuf'un.....	7
İğde çiçekleriyle yolculuk ve Ankara.....	11
Kelimeler Olmadan.....	14
Sevgili Bay X Postanız Geldi	16
Bir	21
Karşılaşma.....	24
Son Vagonda, Mevsim Kış	27
'Sarp Yokuş'un Kelimeleri	31
Üç Nisan.....	35
Bir kağıt, Bir kalem, Bir de Angelika Lütfen	37
Bean Cake	41
Bazı Bazı Tahrir, Biraz Biraz Devrim, Tekrar Tekrar Aşk.....	47
Son.....	52

Önsöz niyetine...

"Yazıyorum / Nesnelere parlatmak için, yazmak bir patlama / Yazıyorum

Karanlığı yensin diye ışık / Şiir bir yengi / Yazıyorum

Buğday başakları okusun diye beni" Nizar Kabbani

İnsan ya zevkten yazar ya dertten yazar. Ama insan bazen dertli olduğunu kendi bile bilmez, dertini ve zevkini kendi yazar ama farkında değildir, dertini de, zevkini de bazen kendi yazmamışçasına, yazdığından okur, insanın kendinde bilmediği yansıma yazıya, insan dertten yahut zevkten yazarken herkes kadar kendini okur. **İnsan önce kendi için yazar. O vakit yazdığı aynası olur.**

İnsan hissettiğini yazar. Ama o his zaman evvel zaman içinde kaybolur. **İnsan o hissini kaybolmaması için yazar.** Misal "**Sana muhtacım!**" cümlesi tek başına yalın kalabilir ve hatta yitip gidebilir ama "**Bana bir kez 'canın sağ olsun' demiştin, yıllar geçti unutmadım. Sevgine ve ilgine muhtaç kalbim, silmemiş, silememiş bu cümleleri yıllar geçti hala tonu bile kulaklarımdadır.**" da kaldığı gibi kalabilir. **İnsan, yitip gitmesin diye yazar. O hissini yitip gitmesini önleyen sadece yazı değildir, aynı zamanda nasıl yazıldığıdır.**

İnsanın neyi, neden yazdığı belki sadece kendini ama nasıl yazdığı kesinlikle kendi kadar başkalarını da alâkadar eder. Çünkü yazının şekle gelmiş hali bir yol olur, insandan insana bir yol... Misal, güz günlerinde, bir ikindi vakti, bulutlar dahi kaylule sonrası mahmurluğu yaşarken, bir evde portakallı kek pişer, yanına bir çay demlenir. Bir başka evde bir kavga kopar, bir iş yerinde iş temposunun ağırlığı birini boğar, biri durakta otobüs bekler, biri bebeğini uyutur, birileri kavuşur, başka birileri ayrılır.... Hislerin bunca çok, bunca farklı olduğu bir "an" içerisinde biri, herkesin bildiği ama fark edemediği bir şeyi üslubunca yazıya döker "**portakallı kekin ve çayın kokusu kavuşunca mutluluk olur; vallahi.**" Bir evdeki mahrem mutluluk yazı ile her eve, her yola, her mekâna yayılır... Misal, güz günlerinden birinde, bir ikindi ezanı okunur, binlerce ezandan bir tanesi, aşına kulaklarımız belki farkında bile olmaz ama biri o fark edilmeyeni yazıya döker "**Ah ikindi ezanı, ne güzelsin sen, ne güzel... Ömrün olgunluk, durgunluk vakti gibi, gibisin...**" o vakte şekil verir, onu yol kılar, o vakit dildeki mahrem farkında olma hali tüm mahremiyetinden sıyrılır. Tüm okuyanlara yayılır. İnsan öyle bir yazar ki yanımızda piştiğinde almadığımız portakallı kekin kokusu, yanımızda okunduğunda duymadığımız o ikindi ezanının sesi buram buram içimize dolar. İnsan öyle bir yazar... İnsan nasıl yazar? İnsan öyle bir yazar ki!

Ne, niçin ve nasıl yazılır? Yazmak için sessizlik ve yalnızlık gerek, sessizlik ve yalnızlıkta yazılır ama sessiz ve yalnız kalmamak için yazılır. Duyuyor musunuz, ey buğday başakları?

Zaman; Bünyamin'i Bekleyişidir, Yusuf'un...

*" And the lamp-light o'er him streaming throws his shadows on the floor;
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted--nevermore! " **

Ceplerimde insanlar taşıdığımı düşünüyorum. Ağırılığım bundan olsa gerek. Diyorum, kendi kendime. Öyle ellerim cebimde, gözlerim bir yazı dizisini takip ediyor. Gözlerimin satır başlarından kayışıyla uyuşuyor parmaklarım. Ellerim ceplerimde, ancak yoklayamıyorum. O temiz adamın, tertemizlerini okuyorum. Aşkı tanımlıyor, her bulduğu maddeye can vererek, yaratmak bu diyorum, ekliyorum: Estağfirullah. Alex, diyor. Bir yalnızlık yürüyüşünün eylemcisi. Sola kayıyor gözlerim, emekçilik tümünden hikâye. An ile gözlerim, kulaklarıma ilişiyor. Saatin tik taklarına veriyorum kendimi, gece **01.43**. Ne anlamı var ki zamanın? Ben tik taklara bakıyorum, düşünüyorum; görüyor muyum, yoksa duyuyor mu? Arkamdan bir ses geliyor; '**biraz acıtacak**'. Oysa yalnızım, **01.44**. Kimin sesi. Birden irkiliyorum: Alex. Ne hoş bir tat bırakıyor ağzımda, zikrederken, ne tatlı ve naif, tekrarlıyorum: Alex. Birlikte yürüyelim mi?

Heybemde, bir şeyler taşıyorum, diyen bir hadsiz. Bir hadsiz giriyor, Alex ile tik tak ritminde yürüdüğüm kumsalın fonuna. Ne boş ağız var Tanrım? Ne çok çapulcu şair. Alex duymadan bir küfür savuruyorum, en alasından ve okkalı.

Bir martı geçiyor üstümüzden. Tik tak. Martılar böyle ses çıkarmaz ki? Gözlerimi kısarak, göğe çeviriyorum başımı, yok yok onun sesi değil bu.

-Şiir okur musun?

İrkiliyorum, nar çiçeğine benzer bir koku ile, hafif gevşiyorum, irkilmekle birlik, hay Allah, ilk kez o bana sesleniyor, Alex'miş. Kibirli bir kadın değilim, sadece o rolü seviyorum. İçimden kendime kıkırdıyorum, dışım felfecir okuyor; **ben okumuyorum, bir süredir yazıyorum**, diyorum. Ne tatlı gülüyor. Yok yok gülmüyor, sadece yüzünün sol tarafı biraz hareket etti, mimikleri tatlı. Dişlerimi saklıyorum. An ile yine başlıyor; tik tak. Saate bakıyorum, **01.53**. **Hesaplıyorum, 9 küçük dakika, içimde çeyrek ömürlük sıcaklık**. Zaman mı, o da ne? Arkama

dönüyorum, siyah beyaz dönem filmlerinden bir sahneyi canlandırarak üstelik, ayak izlerimiz. An yoktur, his vardır. An geçer, iz kalır. Zamanın üstünde bir zaman, zaman geçti, ayak izlerimizden anlıyorum. 4 sıra ayak izi, yan yana. Birlikte yürüyoruz, anlıyorum.

Hafiflediğimi hissediyorum. Kim geçtiyse hayatımdan, yahut mıhladıysa oraya kendini, arkamdaki ayak izlerime bekçi kılıyorum hepsini. Herkes benden arkada kalıyor. En önde ben yürüyorum. Kibirli bir kadın değilim, sadece o rolde kendimi seviyorum.

İçim hala sıcak. Bir mide gurultusu gibi başlıyor yine tik tak, tik tak. Lanet olası martı, kim simit verir sana, yahut hangi öykünün esas hayvanısın, hangi şiirin kıtasında geçersin? Tik tak, tik tak, bir mide gurultusu, içimi yalıyor şimdi. Korkuyorum; ya yol biterse, ya zaman tükenirse. Ah Alex.

Siyah bir gölge gibi yanımda, benden uzun, biraz irice, hep solumda yürüyor. Sağımda deniz, ortada ben, solumda Alex. Bakmıyorum, güya, dalgalı saçları bir siluet halinde geçiyor içimden. Acaba o da? O da, benim boynuma dolanmış, kelimelerimin yarısını yutan saçlarıma bakıyor mu? Keşke bakmasa, saçlarımdan kelimelerimi, kazırcasına çekip kopartıyorum.

Yürüyoruz. Sağımda deniz, ortada ben, solumda Alex. Tik tak, tik tak, zaman sarıyor ruhlarımızı. Yürüyoruz, her adım bir kelime; içimden, içime içime yazıyorum, kelime kelime. Tam ağızımdan çıkacak; susuyorum. Sabrım yok, kibrim çok. Siyah, beyaz ve gri. Deniz, ben ve Alex. Böyleyim işte, yine beyaz ben istemedem dahi ben oluyorum. Kaderim hep vitrinin en temiz temasından fıskırıyor ucuma bucağıma. Siyah, beyaz ve gri. Deniz, ben ve Alex. Şükrolsun, hayat hep sağımdan başlıyor sıralamaya.

Yine irkiliyorum. 02.20 hesaplamaya çalışıyorum, kaç dakika oldu? Vazgeçiyorum. Yok yok geçmiyorum da, şey... Kelime bulamıyorum. Ceplerimi yokluyorum, hala yok. Elimi boynuma taşıyorum, okşarcasına, bir çekişte, boynuma dolananlardan bir tutam kelime çekiyorum. Alexli zamanlarımın kısa paragraflarına ekliyorum. Kaç dakikadır susuyoruz? Zaman nasıl geçer? Nedir hatta? Hangi zaman, Alexli olanlar mı? Bilmiyorum. Sanıyorum. Tam konuşacağım, dilimi ısıriyorum. Dişlerimi pranga kılıyorum. Yine başladı, lanet olası tik tak. Dur yıkıyorsun, hayır bozuyorsun, hayır hayır yaratıyorsun. Şimdi şimdi hissettiriyorsun; biz zamanın içinden geçerken, zaman bizim içimizden, biz sustuğumuzda, zaman üstümüze bulandığında, biz artık yok; ben oluyorum. Ve anlıyorum. Alex bir piyon, o yok. Ben varım, beni yaratan zaman. İçimden geçen tik taklar. Ezberliyorum. Alex yok, o bir piyon.

- Poe okudun mu hiç?

Dudaklarımı büküyorum. Ağızımdan zincirden boşalırcasına, dökülüyor kelimeler, hepsi zehir zemberek; yarısını saçlarımdan sökmüşüm, yarısı dilimi çevirerek ağızımda dansöz gibi kıvrılıveriyor ona doğru, zamanı yine kaybediyorum, hani Alex yoktu? Kendi sesimden ürküyorum, nasıl su gibi akıyor kelimeler, nasılsa akıyor, ürküntümü devrediyorum, nasıl bir doğuştur o, başlıyorum.

Garip, ölü gibi dinledi. Dirilir gibi döndü, ve:

- Neden, çeviri okumadın?

Ne söylemeli şimdi, ellerimi cebime soktum, an geçsin için birkaç sahte mimik de çevirdim, güzel yüzümden. Ahmak. Sanırım gözlerime bakmaya çalışıyor. Oh olsun, lanet martıdan da öcümü aldım, Kuzgun'u kılarak bir şah. Ne söyleyecektim, oldu bir şeyler, artık Alex mat. Hiç,

dedim. Çeviri şiir, şiir değildir.

- Nasıl yani?

Ahmak, susmuyor. Hala mat mat soruyor. Neredeyse görünmeyecek. Hiç işte diyorum. ' **Hiçbir zaman** ' olarak çeviriyorlar, bence ' bir daha asla ' olarak çevrilmeli.

- O zaman öyle oku.

Tik tak başlıyor. Çok şükür. Alex konuşuyor. Ben duymuyorum, tik takları sayıyorum. Kurgu tümünden değişti. Sağımda deniz, ortada ben, solumda zaman. Ben zamanın içindeyim, Alex tümünden dışında. Ne olmuş olabilir? Demin zamanın içinde erimesin diye daha az nefes aldığım, tükendiğim bir üçüncüken ne oldu? Ne oldu, ne oldu da zamana devşirdi bu çarpıntı kendini, ne oldu?

İkinci; kıyam şahit, saat; 17.21

Güneş gidiyor mu ne? Ah gitse, ay gelse...

Uyumuşum, uyanmış, saat kaç, hala mı? **17.22** günü bitirmişim, ne manalı. Gece gelecek, yine yine kalbim atmaya başlıyor, elimi koyuyorum hissediyorum, koymuyorum yine, vallahi yaşıyorum.

Uyumuşum, rüya; **17.24**. Unutmuşlar beni burada güya. Karanlık. Bu kez tik taklar kalbimden geliyor. Göremiyorum, sayıyorum. Tik tak, tik tak; sanırım, sanırım **17.26**.

Rüya. Kuyudayım. Martı, ben, Alex'in cesedi. Yerde kanlı gömleği. Hala mı rüya, sanırım bu kıska. Vakti kaybediyorum, yakalayamadığım tik taklar artık çok daha kısa. Karanlık kuyu; martı, ben, Alex'in cesedi, yerde kanlı gömleği. Karanlık. Görmüyorum; biliyorum.

Kuyu. İçeri içeri bir ses; Züleyha. Hayır, ben Yusuf. Ben demiyorum ama ses benim, cevap, cevap yine benim. Kuyudan ses veren, evet o benim. Kuyu dahi benim.

Kuyu. İçeri içeri bir ses; saat kaç? Hay Allah, yine unuttum, kaçırdım tik takları. Hızlıca geveliyorum; kalbim kaç kez çarptıysa vakit o dur, saat o, dahi zaman o. Sus, diyor. Geçtin, tamam.

Rüya. Babam görüyor. Ama Bünyamin kör, hem sağır. Dişlerim yine, dilimi kesiyor, inliyorum; Bünyamin, buradayım. Nafile, Bünyamin sağır, Bünyamin kör. Duymuyor, görmüyor. O görmüyor, o duymuyor, ben seslenemiyorum. Ama görüyorum, dua gibi açılmış elleri, önce göğe, sonra bana. Arıyor, arıyor bak, elleriyle yora yora. Dilimi bir kuvvet, sıyrıyorum dişlerim arasından, var gücümle: Bünyamin, buradayım, gel!

Gözlerim kapalı. İkinci akşam arası uyunmaz, uyumuşum. Rüya. Bir ' **kuzgun** ' dokunuyor omzuma, korkuyorum. Bir sıçırıyorum; Bünyamin. Uyan, diyor, uyan ben geldim. Kuyuya uzanan bir beyaz el, Bünyamin. Gitme diyorum, gitme. ' **Bir daha asla**, diyor. **Bir daha asla**.

-Saat kaç?

-Sorma, **bir daha asla**.

Anlıyorum. An dahi kavuşmadır. Saat kaçtır? Vakit nedir? Zaman ne kadar?

Tamam, diyor Bünyamin, geçtin tamam. Geçti tamam. Zaman budur, diyor. Ne saydığın tik tak, ne yakıştırdığın rakam. Zaman budur, bir göz kapatıp açınca kadar geçen an.

Yumuyorum gözlerimi. Bünyamin diyor, bir daha asla.

Yorgunum, ' yükselecek belki ruhum ' belki ruhun; benden vazgeçme, benden vazgeçme.

Tik tak, tik tak. Anlıyorum; Alex andır, Bünyamin zaman. Geveliyorum; benden vazgeçme, benden vazgeçme.

Tik tak, tik tak. Yumuyorum, ellerimi ceplerimde. Ceplerim; insan dolusu. Yumuyorum, bir beyaz kağıt, alıyorum: 18.00. Sayıklıyorum; benden vazgeçme, benden vazgeçme.

12 Şevval - Samsun

* Gölgesi akıyor zemine yüksekteki lambadan

Ve bu gölgeden, yerde uzanmış yatan,

Yükselecek mi ruhum? - "hiçbir zaman" Edgar Allan Poe - Kuzgun

İğde çiçekleriyle yolculuk ve Ankara

Yola Çıkıştır

Uzattım elimi, kimse tutsun diye değil sadece "yapmadım" dememek için, uzattım elimi...

Dağınıklığın içinde nefessiz kaldığım milyonlarca andan sadece birinin içinden, dağınıklığım bakıp; beni bu kez içinde hapsedmesi ihtimaline isyan edencesine doğruldum. Kararsız ve "hayırlısına" kilitlenmiş yanlarımı, çıktığım zindana hapsedip, üzerime yapışması için dualar ederek büründüğüm yeni rolle birlik yola çıktım.

Bir bilet almak mıdır yoksa valiz hazırlamak mıdır yola çıkışın habercisi? Yolculuğa çıktığın an, vasıtaya yerleşmek, asfalt şeritlerinin araçla yarısına şahit olmak mıdır? Nedir yolculuk ve nasıl gidilir?

Yolculuğum tüm bunlardan önce başladı, başka bir hale büründüğümde, lanetli dağınıklığı ardımda bıraktığımda, burada tam içimde başladı; yolculuğum ve arayışım.

Karar verdiğim gibi yanıma hiçbir şey almadım. İçinde 8 papatyanın mumyalandığı kitabımı dahi bilerek kitaplığın raflarında unuttum. Bir kâğıt yahut bir kalem de almadım. Mahrum kalma korkusunu da... Her durumda kullanmak –kullanmaya da bilirdim- üzere bolca sukuttan fazlasını almadan çıktım yola...

Abartmadan, bir daha göremem endişesini de bırakarak ardımda, az kişiyle vedalaşarak, oldukça yalın, oldukça ben, oldukça takısız ve sade olarak çıktım yola...

Yalınlığıma kaldıkça, oldukça ben olacağıma inanarak, koyuldum yola...

Yolculuktur

Üzgünüm, bu başlık altında ne yazacak, ne de okunacak bir şey yok. Yolculuğun kendisine ait beklediğim hiçbir şey olmadı, ben yoktum, yolculuk da yoktu. Anlamadığım kayıp bir zaman gibi...

Varıştır

Terminalde onca yolcu arasında işaretlediklerimi incelemeye başladığımda, uyuşmuş ayaklarım, ağırlaşmış kollarım, kamaşan gözlerimin verdiği rahatsızlık ile elimdeki koyu kırmızı küçük valizi yere bırakma ihtiyacı hissettim (hepsi birden çok ağır geldi). Beklediğim yola çıkıştan sonra bu beklemediğim amaçsız varıştan kaynaklı garip hisler arasında, tüm yolcuları arkamda bırakıp yürürken, yolculuğumun bir arayış olduğunu ve daha zamanım olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Bana gülümsemeyen, ön yargılarımın gerçekleştiği Ankara, ilk varış saatlerinde içsel boşluğuma mermi gibi oturduğunda, bir dostla içilen çayın, siyasi sohbetin hoşluğu dışında bir şey hissedemiyordum.

Dostla, bir diğer dosta kavuşmak üzere yürüdüğümüz yolda, o koku, ah o koku... Bir âlemden, bir başka âleme götüren o koku, o iğde çiçeklerinin içimde var ettiği yolcu olma hali, yolculuğum; Süleyman'ın atları sevişindeki ruh haline yakın bir hal yakalamış gibi, dikey bir yürüyüş, dikine bir yolculuk, sürüklenen bir yolcu...

Yaşadığım her baharı tekrar tek tek tavaf ettiren, beni an ile yolcu kılan o iğde çiçeklerinin kokusu... Beni benden alan, müjdem olan... O bejden sarıya çalan ince çiçeklerin, ruhumda bıraktığı iz, geçmişten, çocukluğumdan alıntı anılarla üzerime yığılışı; ayakta zor durdum, oysa secdeye ne de yakındım.

İçimde kalıcı olmasını istediğim kokuyla gelen o his, ben, K. ve A. her basamağında farklı bir cümle kurduğumuz, muhtemelen aynı Ankara Kalesi içinde yol alırken, yolculuğun bedenim ve fiziğimin çok üstünde olduğuna bir kez daha iman edişim; hakka'l-yakîn... Tüm bu bildiklerimi, şu an yazıyor olacağımı bilemeyişim... İnsanın karmaşası bu olsa gerek. Bilmek nedir ki?

Dönüştür

İnsan bir yolculuğu yeni hissetmişken, dönüşe dair ne hissedebilir, ne yazabilir ki? Hele bu yolcunun niyeti kalmaksa, dönüşe dair ne düşer yollarına?

Eğer yolcunun nedeni arayışsa, biraz biraz bulduysa, dönüş seçeneği iptal değil midir?

Elbet hayatta bu da bir adımdı, bir yüksek basamağa, belki bir başka basamağa geçiş, bir tekâmül evresi, bir tat... Böylesinin dönüşü yok, olmamalı derken; bir başka koku...

Gece yarısını geçmiş bir vakitte, tüm bunları yaşıyorken ancak yazacağını bilemiyor, bir başka kokuyla, bir başka yolculuğa daha çıkıyorum; hanımeli çiçeklerinin kokusuyla yolculuk ve Samsun...

O vakit anlıyorum, biraz daha dikkat kesilirsen yaşam denilen aldanmacada yolcu ve yolculuktan başka bir şey yok, hele ki dönüş işte o hiç mi hiç yok!

Sürekli yolcu olma hali, mütemadiyen arayış... Bab Aziz'in** kayıp prensi? Kaybolmak değil "azizim", aramak, aramak, aramak. İçimde bir küçük İsthar korkusu ile "*Bab Aziz, ya bulamazsak? Ya kaybolursak?*" Kaybolmak değil bu "azizim" aramak, aramak, aramak.

Ararken; "*Tılsımlı dualar misali kâinatın büyük boşluğunda öylece dönüp duruyoruz işte...*"

* "*Elbet ben güzel olan her şeyi severim. Çünkü bana Rabbimi hatırlatır.*" Sâd Suresi/32

** Tunuslu yönetmen Nacer Khemir'in 2005 yapımı filmi.

*** A. Esra Yalazan "*Antik çağda seyahat, zaman ve Tanpınar*"

Kelimeler Olmadan

Uç uç böceği,
kanatlı karınca...

Ahh,mavi boncuk,kara kelebek.
Kurşunlara,
sımsıkı yumulmuş bir kalp.

Sen Kabil,
buklelerinden sıziver,
kara gözlerinin,
çatık kaşlarının
tam
ortasına yerle(ş),
kırmızı bir karanfil ol.

Geceyi kusursuzca ikiye böl.
Önce ışık.
Sonra ses,
ardından...
Geceyi kusursuzca ikiye böl.
Tam yumarken gözlerini;
Önce ışık,
sonra ses,
ardından

ölüm.

Bölünmüş gecelerin seherinden kop ey yangın,
gel yüreğimi(z)e kon.
Bölünmüş gecelerin kelimelerinden,
bir ses,
bir ses daha...
Katliam!

Katliam,
Yüzümü kanla yıka,
ellerime parçalanmış bedenler sun,
dilime ağıtlar düşür.
Şimdi
beni ayağa kaldır.
Ayağımı gözyaşı(y)la kaydır.

Artık,
Filistin'in düştüğü yerde,
ölüme bulansın insanlık.
Şimdi,
Kabil'in izinde, isyana...
Acılarımızın vurduğu yerde,
isyana...

Gazze-Samsun / Gözyaşı yılları

Sevgili Bay X Postanız Geldi

Sevgili Bay X,

Öncelikle kaktüs mekanımın kuytusundaki kuyunun vatandaşı olan ben, bilmediğim her şey adına sizden özür dileyerek, iki sıra satır başı hatırına beni affedeceğinizi umarak söze başlarım. Orada beni okuyan bir ağız varsa, cehaletimin akışkan lavlarından nasiplenmemesini de dilerim çünkü cehalet, her gece misafir kabusumdur.

Sevgili Bay X,

Konuştuğumda kibir, ortaya görünen bir yazı koyduğumda cahillikle itham ediliyorum. Derdim cahillik ve kibir arasında bir köprüde yürüyor olmadığımı görmenizdir. İnanın bu mektup 'ne olacağım' değil 'neyim' hali üzeredir. Ne olacağıma cevap vermem için önce ne olduğumu bilmem, izah etmem gerekmez mi?

Sevgili Bay X,

Aslında bu mektup, ithamların öldürdüğü bir meftunun sade ve sorunsuz isyanıdır, konuşmaya her meylinde mühürlenene, susturulan bir dilin intizarıdır.

Sevgili Bay X,

Size X demem yokluğunuzdan olmadığı gibi Bay deyişim erkekliğinizden değil, varsınız ve cinsiyetsizsiniz, işte bu sizi "BAY X" yapan kusursuz nedenlerim. Ancak beni, ben yapan

kusursuz nedenlerim yok çünkü ben kadını ve o nedenler, o nedenler... Çünkü ben kadını ve istemesem de varlığımın yokluğuyum.

Cinsiyetsizlik bay, erkek ve müzekerdir çünkü dişiliğin kendinden mevcut teşhir hali, bahsi geçenlere mucizevi olarak bulaşmamaktır, bir nevi doğal kusursuzluk müessesinin kaymağını işte bu izah ettiğim yollar ile yiyişiniz ise yine seçim hakkı olmamaktan yana tek lüksünüzdür.

Sevgili Bay X,

Önceliği sizi tanıtmakta kullandığım nezaketimden sonra, kısaca kendi durumumdan bahsettiğim satırlar üstüne, hırıltılı nefesinizin sükuna devşirildiği hissine kapılarak, affınıza sığınarak kendimi de tanıyım isterim ancak bu tanım içeriğinde benim kendimi tanıtmam ile beni tanıtanların izahatları iç içe geçmiş durumda; dürüstlüğüme şahit olmanız için tümünü, noktası, virgülüne dokunmadan paylaşıyorum;

Bildiğiniz kibritçi kız masalından an ile fırladım, yani yokluktan varlığa geçişime ilk şahit olarak sizi seçtim. Çünkü sizden başka kimsem yok, evet benim kimsem yok zira kimsem olması beni "kimse" yapabilir, oysa ben "kimse" değilim. Lütfen dokunun ellerime, bakın hala soğuklar, titriyorum... Gerçekten o masalın ayrıncısından fırsat bulduğum bir aralıktan fırladım, öylece size bakarak;

Sahne ismim Ja ama hiç sahneye çıkmadım. Zaten pek bir numara da bilmem, ses yok, yetenek yok, sihir yok, yalın ve dahası kuruyum, kuru...

Bir kuyuda yaşıyorum ama aslında hiç yaşamadım. Zaten beni bilen de yok, doğuran yok, açkçası öldüren de olacağını sanmıyorum.

Sadece durum ve hal eklerimi, çarpıp dilbilgisi ruhuna, harflerin oynadığı bir yap-boz (puzzle) örneğine, sadece yazarak can vermeye çalışırım çünkü benim yazmaktan anladığım; kuru aklımın, nemli gözle(m)lerimin ve ıslak yaşadıklarımın(?) özetine kalem çalabilmektir. Evet, yokluğa ve kötülüğe cevabım budur.

Oldukça iyi ve olmadıkça kötüyüm.

Sanırım bana dair anlatacaklarım bu kadar, daha fazla kelam etmek isterdim -biraz arsızım, aralık bıraktığınızda hiç affetmem, oradan fıskırırım- ancak üzülerek söylüyorum ki, ben dil bilmem, dilden bildiğim birkaç harekedir, o nedenle bana dair kelimelere burada bir "stop" çekmek durumundayım. Lütfen hak ettiğimde siz de bana çekiniz, acımayınız, yılışmaya müsait, kilit altında çürüyesice dilime kanmayınız.

Açık sözlü oluşum sizde masum olduğuma dair bir his bırakmasın, bu sürekli oynadığım oyunun üzerime huy olması hali, göz boyayan bir büyüdür. Lütfen bana kanmayınız. Sizden önce kanan ve dahası bana sonsuzca inanan aklın sahibi, bir cesedin üzerinden parmak

izlerim ve bulaşıcı hastalık taşıyan DNA'larımın çıkmasına rağmen salıverdi beni. Bir ölüme daha şahit olmak istemiyorsanız, lütfen kanmayın, inanmayın bana.

DNA ve parmak izlerim olmasına rağmen insan olduğum pek söylenemez; dindarların dinini, ırkçıların ırkını, cesetlerin kutsallığını inkar ettiğimden bu yana insan saymıyor insanlık beni.

Sevgili Bay X,

Buradan itibaren yüksek sesle konuşacağım, hayır duymama ihtimalinizden yahut öfkemden değil, yağmur çok şiddetli ve sesimi örtmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmaktan belki, belki kirli kelimelerimi temizlemesinden kaynaklı bir ton değişikliği.

Hazırsanız başlıyorum, ah unutmadan lütfen bir kağıt ve bir kalem ediniz misiniz, bundan sonrasını not etmenizi istiyorum, lütfen... Lütfen, benim notlarım yetmiyor, sizin de okşayışınıza muhtaç bu kelimeler.

Sevgili Bay X,

Hangi zaman dilimindeyim ve saat kaç bilmiyorum, iyice kararmış bir gecenin tam ortasındayım, loş bir ışık, bir yaylı melodi ve savuracağım kelimelerim, ayrıca siz ve benden başka kimsenin olmadığı bir yerdeyim.

Hafızamı her gün parça parça kaybediyorum. Bu nedenle sadece hatıramda kalanlardan bir zaman çizebilirim size çünkü yaşımı da bilmiyorum. İsterseniz bu özete o sabah ile başlayayım:

Uyandığımda, ışığa gözlerim alışır alışmaz, etrafı kolaçan eden bakışlarım başucumda duran çerçeveye takıldı; tanıdığım iki kadın yazarın tam ortasında, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturan, saçlarını ensesinden topuz yapmış, kulağından süzülen elmas küpelerin, parmağındaki tek taş elmas yüzüğe baktığı kadın dikkatimi çekti. Uzaktan Ave Maria'yı söyleyen sese yönelmek için doğrulup, kapıya doğru yürürken, duvardaki aynaya çarpan gözlerimin idrakiyle birlikte çılgılık attım; resimdeki üçlünün ortasındaki beni işte o an tanıdım, diğer iki kadını tanıyan ama kendini tanımayan biri olduğumu anladığım an acımaya başladım kendime. Çerçeveyi açarak resmi çıkarttım, arkasındaki el yazısı notta; " Küçüğüm Ja, sana baktığımda gördüklerim senden fazlası " yazıyordu. İmza yoktu.

Hatıramda kaldığı kadarıyla, şaşırmıyordum tüm bunlara ama siz şaşıırıyorsunuz değil mi? Ah sevgili Bay X, bu anlattıklarımın hepsi doğru, lütfen buruşturup atmayın bu mektubu, deli değilim, sizinle eğlenmiyorum, sadece sizden diliyorum...

Ah sevgili Bay X,

O gün, başkalarını tanıyıp, kendimi tanımadığım o gün var ya işte o gün beni kendime getiren, kendimden alandan çok daha güçlüydü. O gün "anne" diye bana seslenen Johaan

Sebastian isimli o çocuğun yalın ayaklarıyla bana doğru koştuğu gün, açamadığım kollarımın, yüzünü görmediğim, arkamda nefesini duyup bir türlü yüzüne dönemediğim adamın varlığında durunca zaman, işte o an, o bitmeyen an tükenmedikçe, sabırlarım taşınca, bir umut size yazmaya karar verdim, bir umut...

Sevgili Bay X,

Bilemediğim her şey için sizden özür dilerim. Belki kaybettiklerim ve benden alınanlar uyanmadan bilebileceğime söz bile verebilirim. Ah Sevgili Bay X, sizden başka kimsem yok, lütfen beni çıkartın bu kuytu kuyudan, lütfen.

Hayır. Bir şizofren yahut deli değilim. Piyano tuşlarına dokunur gibi yazışım korkutmasın sizi, tek istediğim yazmak, ancak yazarak var olabiliyorum, başka şansım olsa inanın denerdim, yazmak insanın kendi kanını akıtmasıyken başka seçeneğim olsa bunu yapardım, inanın yapardım.

Sevgili Bay X,

Sizden isteğim sadece beni karanlıkta o kabuslarla yalnız bırakmamanızdır. Gerekirse ölüm gelinceye kadar her cuma akşamı yazacağım size, kelimelerim ziyaret edecek sizi, gerekirse.

Sevgili Bay X,

Yalnızca sizin ve benim olduğumuz bir kağıt üzerinde "mektubuma son verirken" cümlesi hiç kurulmayacak, bu size vaadim olsun, bu son değil, başlangıç olacak.

Ah sevgili Bay X,

Size söylüyorum, tutun ve savurun beni, son yüzyılın kelimelerinin saklısına, ben çürürken unutmayın beni orada, unutmayın, unutmayın ki, solmasın ölüm, solmasın umut.

Ah sevgili Bay X,

Laleleri kar yaktığı gün, toprak gümüş doğurmalı, günü gelmeden, bir ben doğurmalı ve bir akşam buğusunda, göğü yalıyorken kuşlar size seslendiğim gibi. Siz, siz beni duymalısınız çünkü; çünkü bir kadın sevinçlerim kısa sürüyor diye inliyor, bir başkası sevinç nedir diye soruyor, bir başkası sevinç benim sadece adım diyerek ölüyor.

Ah sevgili Bay X,

Lütfen son özrümü de kabul buyurun; aslında var olmayan sizi, sırf konuştuğumda beni duyabilecek "biri" olsun için ben yarattım. Beni anlayacağınızı, bu iyi niyetli kötülüğümü mazur göreceğinizi tahmin ediyorum.

Ah sevgili Bay X,

Ben ben olmadan evvel, bana kim olduğumu dayatanlardan, nasıl davranacağımı buyuranlardan, beni hiç dinlemeyenlerden ve hatta bana kendimi unutturacak kadar ileri gidenlerden, beni oraya buraya, kuyuya tıktıranlardan yana çok yorgun ve “ben buyum” demeye niyetli bir kadından başkası değilim. Tüm temaşa ve paradoks gibi görünenler, aslında bizzat yaşadıklarımın, kelimeye tezahürüdür. Bundan sonra “ben buyum” için, kendi tanımlarımla yazacağımı size vaat ederek, mektubuma, sadece şimdilik, bir süreliğine burada son veririm.

Sevgilerimle

Ja

Bir

Toprağıyla savaşılan laleler

ilk kan damlayınca

avuçlarına

yapraklarına

ve

köklerine

eteklerini toplayıp dondurdular ilk adımlarını

o

an

gölge terk etti sahibesini

yabancı bir yatakta yumarak yüreğini

Sessiz çok sessiz

engelli bir gece

ağır aksak

içine

yürüdü

yürüdü

hırıltıyla öksüren kötü şair bronz teniyle ortak olmaya çalıştı

o

ağır aksak

engelli geceye

olmadı

ol(a)madı

Ağlayarak

susarak

ve

yine ağlayarak

devam ededursun hıçkırığın

çek

içine İstanbul'u

sonra

ağlayarak,susarak ve yine ağlayarak saç kızıklarını o şehrin

salıver kendini

bırak

bir eski İstanbul apartmanı önünde

küçük sinemanın arka kapısında

topuklarında sevgi arasın sürtünerek o şehrin kedileri

şaklat narin parmaklarını

kıvrılsın inci bileklerin

ağlayarak

susarak

ve

yine ağlayarak

bükül eri toprağa!

* * *

Sen'den sonra sevgiden türemiş tüm notaları uçuşturabilmeliydi

Hüzünden grileşmeliydi taş ve toprak

kum gibi renksiz bakmalıydı deniz

bet gölgeli kökler çatırdağında

vurduğu(n)da vurduğu(n)da

Sanmam,

bir daha zerrelerin ayak izlerinden yol bulup iz sürer miyim?

Sanmam,

bir daha iğde çiçeğinden az önce sarınıp bürünen o kokuya tebessüm eder miyim?

Herhangi bir Ocak- İstanbul

Karşılaşma

Sabah uyandığında yağmur dinmişti, koyu renk tül perde arkasından sızan güneş ışığını fark etti. Saatin kaç olduğunu umursamadı, boynuna dolanmıştı saçları, terlemişti. Zaten saçları oldu, bitti başına dert olmuştu; uzat, kısalt, boya, kendi haline bırak, aç, kapat, sal, topla... Boğulacak gibi oldu, yataktan hızla kalktı, yapacak hiçbir işi yoktu, ne yapsam diye düşünürken, daktilosuna baktı, yarım kalan hayatının, yarım kalan öyküsünü bitirmeye niyetlenmişken rüyasını hatırladı; rüyasında lise yıllarından bir arkadaşıyla sohbet ediyordu, beyaz bir gömlek giymişti, mutluluk hissediyordu, o yıllara ait bir mutluluk, huzur, temiz bir şeyler işte, hüznü, ağlamaya başladı. Rüyasındaki özlediği saf kendisini düşündükçe daha da duygulanıyordu. Sonra rüya nasıl bir halde hale geçti, nasıl bir âlemdir, dedi. Görmek belki ama ya anımsadığında aynı hissin belirmesi; âlemler içinde bir âlem; hâller içinde bir hâl.

Düşünmenin ağırlığı için kaplamıştı. Daha fazla bununla baş başa kalmak istemedi, saçları hala ensesine ağırlık veriyordu. Önce şunlardan kurtulmalıyım diye düşündü. Üzerine öylesine bir şeyler geçirdikten sonra hızla evden çıktı.

En sevdiği pastanenin bahçesindeki çam ağacının altındaki masaya oturdu; bir zeytinli açma, bir fincan çay. Servis beklerken gazeteye göz attı, en sevdiği köşe yazarı bir başka gazeteye geçmişti, nasıl aklından çıktı, diye düşündü, elindeki gazeteyi masaya bıraktı.

Öğlen ezanı okunurken kuaförün kapısında. Asık sayılacak surat ifadesiyle içeri girdi. Kuaför kız, gelinlik giymiş bir başkası, zayıfça ama güzel iki kadından başka kimse yoktu. Kuaför kız, işinin bir saat süreceğini, beklerse kendisini alabileceğini söyledi.

Kuaförde, oturduğu koltukta, sıranın kendisine gelmesini beklerken, içinden Furuğ Ferruhzad'ın dizelerini geçirmeye başladı, bu kadar kadının olduğu bir ortamda, sonbaharın rüşünü ispat ettiği bir gün, içinden başka hangi şair geçebilirdi ki insanın? Ezberini kontrol edercesine, kendi duyacağı bir sesle, tekrar etti Furuğ'un "İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına" şiirinin dizelerini:

"ve bu benim

yalnız bir kadın

soğuk bir mevsimin eşliğinde,

yeryüzünün kirlenmiş varlığını anlamanın

başlangıcında

ve gökyüzünün yalın ve hüznü umutsuzluğu

ve bu beton ellerin güçsüzlüğü..."

Meryem diye bir sesleniş duyunca irkildi, şiirin ortasında kalmıştı. Kendine seslenildiğini zannetmişti. Böylelikle gelinin adının da Meryem olduğunu öğrendi. Gelin ve yanındaki kadınların konuşmalarına dikkat kesildi. Konuşmalarından gelinin başını bekleyen münker-nekir kıvamındaki bu iki kadının görümceleri olduğunu anladı. İki de bir kuaförün işine karışıyorlardı. Gelin Meryem'e ne kadar mutlu olacağını falan söylüyorlardı, anneleri, Meryem'in kayınvalidesi olacak kadın çok iyiymiş; sizden belli diye düşündü Meryem, kızın başına sorgu melekleri gibi dikilmenizden belli...

Meryem, gelin Meryem'i incelemeye koyuldu. Tam bir köy güzeli, elma yanaklı, tombul bir kız. Daha daha bakınca ve dinleyince rüyasını hatırladı, rüyasındaki saflığı ve temizliği gelin Meryem'in hem yüzünde hem de cümlelerinde okudu; daha 19'undaymış gelin Meryem, köyden ilk çıkışı, görümcelerinin suallerine cevap verişine baktı, ne denli masum... Bilmiş görümceler, gelin Meryem'e resmen yapıştır yakışsın yapıyordu, ilk gelinleri Almanya'da yaşayan bir Türk kızymış, çok havalı ve şımarıkmiş, gelin Meryem öyle değilmiş, kayınvalidesi ile yan yana dairelerde yaşayacakmış, elinden her iş gelirmiş, boş konuşmazmış, üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokmazmış, burada arkadaşı yokmuş, kayınvalidesi ona arkadaş olurmuş... Gelin Meryem'e bakmalı bir de, görümceleri ne derse "tabi abla" diyor. Ah be Meryem oturduğum yerden boğuldum, kaderini nasıl bu fırsatçılara böyle kurbanca teslim edersin, gelin Meryem, köylü Meryem, saf Meryem, rüyalarındaki Meryem.

Bir de ben olsam orada diye düşündü Meryem, ben olsam, o lafları, o emir telakkilerini size teker teker iade ederdim. İçinden görümcelere kızmayı bırakıp, gelin Meryem'e kızmaya başladı. Yarın o kayınvaliden, çocuğuna kadar karışınca görürüm ben seni, saf Meryem.

Sonra öfkesindeki sahteliği fark etti. Kızmıyordu gelin Meryem'e, kendini kızmaya zorluyordu. Gelin Meryem öyle saf, öyle temizdi ki, nasıl insan kızabilirdi böyle rüyalardan bir his kadar temiz Meryem'e, nasıl?

İnsan, gelin Meryem'e bakınca, kendini onunla kıyaslayınca kötü biri olduğu kanısına varabilirdi. Öyle bir yanı vardı gelin Meryem'in, insanı öz ve kabukla karşılaştıran bir yanı vardı.

İçinde hissettiği karanlıktan, kıyasa bağlı bu kötü histen kurtulmak istercesine yerinden kalktı. Aynaya yaklaştı, elini yüzüne falan götürdü, bir yanda tam arkasında kalan gelin Meryem'in aynaya düşen aksi onları yine bir araya getirdi. Bu karşılaşmadan kaçmak isteyen Meryem bu kez aynaya sırtını döndü. Ama kurtulamadı, gelin Meryem her dönüşünde arkasındaymış gibi hissetti.

Yerine oturduğunda bu karşılaşma kendini sorgulamaya varmıştı. Kendi kendime mi açıklama yapıyorum acaba diye düşündü, nedir bu kendimi aklama çabası? Ben gelin Meryem değilim, Meryem saçları boynuna dolanmış ben olan Meryem değil. Meryem'in şahit oldukları, karşılaştıkları benim karşılaştıklarım değil. Meryem'in yüzleştigi ne var, bir köy, bir orman, bir kayınvalide, iki görümce, gelin Meryem kötülüğü bile en fazla izlediği dizilerde, karısını aldatan adamlardan ibaret biliyordur, gelin Meryem bunlardan gayri dünya mı gördü, ya ben?

Ben kaç kararın altında kaldım, kaç dünya gördüm? Kaç dünya görmüş insan gördüm, kaç karşılaşmam oldu? Gelin Meryem benimle bile karşılaşmamışken, ben gelin Meryem'le bile karşılaşmış bir Meryem'im, zorlama gelin Meryem bana ölçü olmaz, ben ona ölçü olmam, ey sorgularım, dedi.

Meryem'in kendini en samimi şekilde yargılaması bitmişti ki, kuaför kız sıranın kendisine geldiğini söyledi. Gelin Meryem de kuaför koltuğundan kalkmıştı, eliyle duvağını düzeltiyordu, beyaz duvağı, gelin Meryem'in ardı sıra süzülürken, Meryem onun kalktığı koltuğa oturdu. Bu karşılaşma ardından, simsiyah ve boynuna dolanan saçlarıyla o aynada yeni bir karşılaşmaya hazırlandı. Makas sesinde boğulan Furuğ dizeleri dilinde yürürken, bir başka karşılaşma için hazırды. Hayatında başka karşılaşmaların da olacağını biliyordu ama rüyalar kadar temiz bir başka şeyle bir daha ne zaman karşılaşabilirdi, işte onu bilmiyordu.

Son Vagonda, Mevsim Kış

İnce bir melodi duyuldu önce; evet duydu, elini uzattı, yetişemeyeceğini anlayınca kalkıp doğrulmak yerine, iyice gömüldü, vazgeçti. Birden simgeleştirdi bu hareketi zihninde, tüm hayatının 'keşke'lerinin yekününü hissettiği sık zamanlardan birinde, bir oç alma haliydi bu tepkisizlik, boş vermişlik. O ince melodi, bir hareket olsa dahi hiçlenmişti umursuz mutsuzluğu karşısında, diğerleri gibi.

Kaçırdığı bir fırsat mıydı yoksa kaçırıldıklarının, yok yok kendine verilmeyenlerin bir kez daha yüzüne vurulacağı ihtimalinden kaçış mı? Bunları düşünmek bile acı veriyordu, düşünmekten bile vazgeçmeye karar verdi.

Dokunamadığı hayallerini düşlemekten yorulmuş; kendinden iyice uzağa düşmüş hedeflerinin acısını, o uzaklıkla dindiriyordu; mevsim kış...

Koyu kırmızıdan bordoya çalan, aşınmış parlak deri koltuğun cam kenarına yakın köşesinde, bacak bacak üstüne atmaktan uyuşmuş sağ bacağını, sol eliyle hafif ovduktan sonra farkında olmaksızın doğruldu, önce kapıya yöneldi, derken tam aksi bir hareketle cama yöneldi. Böylelikle kaderi şaşırtma oyunları, cüzi iradesinin yön verdiği hayatının yek sahibesi olduğuna inandırıyordu iyice kendini.

Topu topu üç adımlık kompartımanın tam ortasında kaderle, kendi arasında bir seçim yapıp,

kendini seçmiş olmanın kuru huzuruyla en fattan yürek halini hissetti içinde; sağ ve sol omzuna göz süzerek bu kez en bilinçli haliyle elini kalbine götürdü, şahit olsun diye.

Herkesin bu ruh halini, kendi ile kaderi arasındaki soruların ve sorguların sahibi olduğunu, aksinin mümkün olmadığını sadece düşünebilenlerin bunun farkında olduğunu düşündü, bu hezeyanın fukaralarına acıdı, kendine acıdığıнын aynısıyla, nedenlerin farklılığıyla.

İçine yayılan acının hissinden hemen sonra düşünebildi nedenini yine kurtlar hücum etti midesine, aynı soru etrafında dolanmaya odaklandı zihni; ben mi kaçırdım tüm hayallerimin gerçekleşme ihtimalini, ben mi kaçırdım istediğim hayatı yoksa, yoksa benden esirgendi mi tüm bunlar? Kader miydi, değil miydi? İsyan!

İçinde isyan, dışında pes etmişliğin etkisiyle oturdu kalktığı koltuğa. Düşüncelerinin uzun zaman aldığını düşünürken, oturduğu koltuğun hala sıcak olduğunu fark etmesiyle kısa bir zaman geçtiğini anlayınca şaşırıldı. Gözlerini saatine kaydırdı, sanki ölçme biçimiydi görsel zaman aralığı. Oysa şimdi fark etmişti, düşünce zaman ile beden zamanın aynı ölçüde hesaplanmadığını.

Bu kez saatine odaklandı, şu saat dedi, benim bir kopyam, nasıl da benziyor bana... Koyu kahve rengi, deri, ince kordon, kırmızı altın yuvarlak saatin, iki kordon başına dizilmiş tek sıra üç elmas taş bakarken; 1950'li yılların modası bu saate olan tutkusunun pahasından yahut göreceli zaman ölçerliğinden değil bir tarihi, bir zamanı, akrep ve yelkovanın çok üstü bir sembolle izah edebiliyor olduğunu düşündü, işte onu etkileyen buydu. Sürükleyen de, düşündüren de... Bir de yüzük almalıyım dedi, tek taş, elmas, koyu kırmızı altın ama mutlaka tarihi bir parça olmalı.

Rüzgarın sesi miydi, yoksa trenin sesi miydi, yoksa birbirlerine mi karışıyordu sesler? Ne olursa olsun, soğuşun sesini andırıyordu bu ahengin uğultusu. Az önceki düşünceler tavaf ederken beynini, dışarıya hiç renk vermeden - yalnızdı ama hep bir izleyeni olduğunu biliyordu- sanki dışarıdakinin aynı zamanda içindeki olduğu gerçeğini düşünmeksizin doğruldu ve sonuna kadar açtı perdeyi. Kış gününde, ikindi sonrası kararmaya dönmüş havadaki koyu kızılığa bakıp, Yaratanın eşsizliğine övgü bir tesbih düşürdü diline; sübhanallahi ve bi hamdihi, sübhanallahi ve bi hamdihi...

Bu vakitler hızla geçen vakitlerdi, gece kadar uzun yahut gündüz kadar kalıcı değillerdi, vaktin geçişi hızlıydı ancak bir dönüşümün ispatı olarak etkileyiciydi, keşke biraz daha sürseydi, keşke...

İşte bir keşke daha eklendi diye düşünürken, bu kez kendini, kendi düşüncelerinden azat etti; yolculuğu değil, varınca onu karşılayacak olanı düşünür düşünmez, güçlü bir heyecanla birlik, ela gözlerini parıldatan bir ateş hissetti içinde, az önceki iç çekişleri ve soruları yaşayan kişi değildi şimdi.

Varacağı noktada onu bekleyeni düşünürken, o kısa hevesi olduğundan fazla büyüttüğünün farkında değildi. Yolculuğun kendisini ve yolculuk içinde kendi kendisiyle sorgusunu da, bir

varış eğlencesi düşü uğruna ihmal ettiğini fark edememişti. Nasıl olmuştu bu? Bir gel-geç heves sevinci, bir dünyalı karşılama, onu asıl varlığı olan yolculuğundan ve yolculukta kendi içine dönüşünden nasıl koparabilmişti, bir dünyalı ve dünyalık heves nasıl bu kadar oyalayıcı olabilirdi, üstelik onu kurban seçebilirdi? Bir günah işlemişçesine karardı içi, darıldı, kırıldı kendine yığılıverdi koyu kırmızıdan bordoya çalan, parlak deri koltuğa, büzdü dudaklarını ve parmaklarını avuç ilerinde ezmeye başladı, eskimiş zemine boş boş bakarak, çöktü kendi içine bir koca çığlık gibi!

Kendine veremediği cevapları, muhtemelen bilmediğinden değil de düşünmediğinden olduğuna inanarak, tembel yanlarına çekişesi geldi, ertelemelerine lanet okuyası. Yeniden düşünmeye koyulmak istedi, yaşadıkları kendi seçimi miydi yoksa ona verilenler mi? Ya verilmeyenler, ya esirgenenler? Bir soru daha doğurdu kısır yanlarından, peki ne önemi var tüm bunların? Zamanın tükeniyor olduğu bu yolculuk, kendi içine yönelik de olacaktı, bu içsel yolculuğun soruları arasında ne işi vardı dünyalık kazançların, hangi akıl ile ölçebilirdi bunları yahut hangi gönül ölçek olurdu?

Tam bir cevaba yaklaşmışken, trenin aniden durmasıyla, yolculuğunun bitmiş olduğunu düşündü, dili titretecek kadar ürktü, ağız içinde kelime aradı; nafile sesi çıkmıyordu ama kalbinin sesi duyuluyordu. Yolculuk bitmiş miydi, bu kadar kısa sürede bitemezdi, daha yeni çıkmıştı yola, tüm bunları düşünürken, bu yoğunlaşmayı hunharca dağıtan insan sesleri duydu ve ardından bir düdük sesi... Tam ağlamaya başlayacaktı, bu kadar ani bir final beklemiyordu ki, trenin yeniden hareket ettiğini fark etti. Bir istasyonda durmuş olmalıyız dedi kendi kendine, başkasının duyabileceği bir tonda. Ama aklına hiç gelmedi, başını çevirip dışarıyı kontrol etmek.

Tekrar yolculuğun bitiş korkusuna dönüp, son anları dolu dolu düşünerek geçireceğini ve cevaplar bulup, kararlar alacağını düşünürken, tekrar aynı dünyalı ile varacağı noktayı düşünmeye; onu düşünmenin sıcak heyecanını hissetmeye koyuldu. Saçlarını, ellerini, ona aldığı kazağı giyip giymediğini derken kulağına fısıldadığı güzel sözleri düşünmeye başladı. Derken dikkati kendine yoğunlaştırdı, çantasından makyaj çantasını çıkardı, bulduğu malzemeler ile hafif parlamış olan cildini pudra ile matlaştırdı, birkaç ufak dokunuşla daha iyi görüldüğünü düşündü. Parfümüne uzandı bu kez, birden fazla sıkışlarla boynundan çizmelerine kadar gezdirdi tüm şişeyi.

Tekrar topladı zihnini, hayatın ne ve neresinde olduğu düşüncesinde, tükeniyor oluşuna yoğunlaşacaktı, bir cevap, bir çözüm bulacaktı bu eziyete. Derken gözleri, ağız açık kalmış çantasından kendini dışarı atmak için uğraştığı belli olan 'Johann' kelimesine takıldı; zarif bir armağan olacağını düşünmüştü Bach eserlerinden bir demetin. Hem gardaki utangaç sarılmalarından ve el ele yürümelerinden sonra, belki kar yağarsa, sıcak bir cafede otururken, klasizmin handikapından bahsederken uzun uzun, bir cümle arasında zarifçe uzatabilirdi ona bu hediyeyi, evet tüm bu şıklığı, incelikle tasarlamıştı kafasında. Siyah dantel eldivenlerini de ekleyerek bu görsele üstelik...

Tekrar irkildi, en ince ayrıntısına kadar tasarladığı bu kavuşmanın, ertelediği finale olan dikkatini dağıttığını anlayarak; tekrar koyuldu asıl sonun, asıl kavuşmanın önemine dikkat kesileceği formüller aramaya.

Boğulduğunu hissetti. Biraz temiz hava almanın iyi geleceğini düşünerek açmaya çalıştı kompartımanın penceresini, zorlandı. İnce kadın kollarından, güçlü kadın sesleri çıkardı; alıp götürmesi, götürdüğü yerde bırakması ve asla hatırlatmaması, güçlü kadın sesleri... Çok uzun gelmişti bu süre ona, kendine geldi sesine çarpan rüzgarın soğuğuyla, kar kokusu ile birlik kar taneleri belli belirsiz eridi güzel yüzünde. Bir sarsıntıyla sarsarak ince bedenini, durdu tren.

Bir önceki heyecanın yerini korku almıştı. Tren durmuş, yolculuk sona ermişti. Kavuşmayı düşünecek hali ve heyecanı da yoktu şimdi. Bilinmez ama yakın olan bu sondan çıldırırçasına korkuyordu. Cama ve aydınlığa sırtını döndü, üç adım boyunda kompartımanın çıkışına doğru, ilk adımını yalnız, ikinci adımını çantasını uzanıp alarak, son adımını hızla tüketti. Kompartımanın kapısını tedirginlikle açtı; trenin kapıları açılmıştı, rüzgarla birlikte kar taneleri saçılıyordu dar koridorlara, yolculuk bitmiş, kar başlamıştı, son vagona mevsim kıştı, güçlü bir kadın sesi duyuldu; sonrası sadece oyalandığım şeyler arasında kaybettiklerimdi, dedi. Kaybettiklerim.

'Sarp Yokuş'un Kelimeleri

Kelimelerin bütünün en büyük parçası olduğuna inanırım; anlatılmaya çalışılanın yani bütünün, istikamet ve varış serüveninde etkinin çoğunun kelimelerin içinde barındığına...

Bu inanç kelimeye, güç ve zenginlik katar. Aynı kelime, tarihsel sürecinin izlerini de taşır. Bir çığ gibi koptuğu noktadan bir başka noktaya varırken varlığına temas ettiği her şeyi katar. Başlangıç noktasından, bitiş noktasına gelinceye kadar olduğu gibi değil hacmini genişleterek gelir.

Kelimelerin ifade ediş biçimi açısından tesirleri büyüktür. Örneğin, dönem Mekke'sinde sözlü edebiyat, yazılı edebiyata göre çok daha yaygın olduğundan, şiirin tesiri büyüktür. Biz Arap diline çok vakıf olmadığımız, ana kaynağa yani Kur-an'a türkçeleştirilmiş eserler sayesinde muhatap olduğumuz için, Kur-an'ın dili olan Arapça'nın metindeki şiirselliğinden haberdar değiliz. Oysa kutsal metnin tesirinde bu şiirsel kelime zenginliğinin etkisi de mevcuttur.

"Tatil" kelimesini pek sevmem... Dünyanın zulmüne şahit olan sıradan bir aciz olarak, tüm bu zulmü ardımda bırakıp "tatil" kelimesiyle konuşmak bana hep ağır, zor gelmiştir. Bu nedenle, belki gerekli bir hatırlatma, belki gerekli bir sorumluluk, belki hassasiyet amaçlı olarak "tebdil-i mekân" demeyi tercih ederim. Bu eylemi, bir ilizyon, bir göz boyama ile şiirinleştirmeye çalışmaktan bahsetmiyorum. Mevzu bahis olan sadece içine girdiğim eylem dahilinde sorumluluklarımı unutmama gayretidir.

Bundan yaklaşık 6-7 yıl önce, bulunduğum bir mecliste Kur-an'ı Kerim meali üzerine bizlere konuşma yapacak olan konuşmacı, hitabına başlarken "*kalpleriniz vahye açık mı?*" demişti. Çok dikkatimi çekmişti. Sahi, oraya, o meclise Allah'ın kelimelerini öğrenmeye, dinlemeye

gelmiştim ama kalbimi buna hazırlamış mıydım? Sonra zaman içerisinde Kur-an'a muhtap olmaya başladığımda, bu söz, her meal açtığımda zihnimde canlandı; kalbin vahye açık mı? Ve zaman sonra, bu kelimenin, cümlelerin, Allah'ın kendi kitabında seçtiği üslubun, seçtiği kelimelerin bir parçası olduğunu gördüm... Huruf-u Mukatta harfleriyle, kuşluk vaktine, gece yeminle başlayan surelerin hepsinde bu kelimesel zenginliği, hayreti, tefekkürü görür oldum. Muazzam bir dikkat çekiş, tarifsiz bir içine çekiş yakaladım tüm bu ifade ediş kelimelerinin ihtivasından.

Tüm bu bahsettiklerim zamanla bir alışkanlık haline geldi. Bir oyun, bazen takıntı... Hani şu çizgilere basmadan yürümeye çalışma gayreti gibi...

Kışın son günlerinden bir gün, bir hafta sonu, birkaç arkadaşım ile birlikte, gününbirlik Lâdik Akdağ'a gitmeye niyetlendik. Gündelik hayattan, özel yaşamdan, çalışma hayatından yana yorulmuş olan birkaç arkadaş tebdili mekânda şifa arama karar verdik...

Tebdil-i mekân, bir anlamda bir arayıştır diye düşünürüm. İnsanın içinde tükenen yerlerine bir kaynak arayışı, bir güç, bir şarj olma isteği... Durum bu olunca benim gibi düşünen yahut hissedenlerin tebdil-i mekândan, tatilden(?) beklentisi o boşluğu doldurmaya yöneliktir. Mesela biri için tabiat ile iç içe olan sakin yerlerdir, bir başkası için kutsal mekânlardır. Ancak ben tabiatı ve kutsalı birbirinden ayırmadığım için tabiatta ne varsa hepsi kutsaldır. Bu nedenle, tebdil-i mekânlarım kutsala, içimdeki boşluğa yöneliktir. Bu nedenle, asla 5 yıldızlı bir otel değil, Lâdik gibi küçük bir ilçenin, seyrek ormanlarla, karla süslü Akdağ'dır.

Bu niyetlerle çıktığımız yol, dağın eteklerine varınca bitti, vardık zannederken, işte o dağın eteklerinde asıl yolculuğun başladığını anladım.

Akdağ'a vardığımızda telesiyecilerin hava şartları nedeniyle çalışmadığını öğrendik, kendi imkânlarımızla dağa doğru yürümeye koyulduk. Zaman sonra arkadaşlarımdan uzaklaştım, tek başıma yürümeye başladım. Yaklaşık yarım metre kar vardı, hava oldukça soğuktu, yürümek zordu, bata çıka ilerlerken, alışkanlığım bana Beled Suresi ayetlerini hatırlattı; "*Sarp Yokuş*"

O sureyi okuduğumdan bu yana, her yokuşun başında, başımdan aşağı dökülen kelimelerden birkaç kelime; "*Sarp yokuş*"... Nasıl ağır, nasıl dokunaklı:

"Hayır, bu şehre yemin ederim" Beled/ 1

Kelimeler bu cümle ile vurmaya başlar beni, vurmaya başlar bana. Nasıl dikkat kesilirim, nasıl açılır kalbim vahye?

Bir yemin, bir yemin daha:

"Andolsun, biz insanı zorluk içinde yarattık" Beled/ 4

Şimdi yazarken, yine boşalıyor Allah'ın kelimeleri, sarp yokuşa tırmanırken yani yazarken başımdan aşağıya... Her yazdığımda, mekân ne olursa olsun, aynı nöbetler, ellerim buz, bedenimde bir ateş, içimde bir korku, telaş, ağlamaklı bir hal... Allah'ın kelimeleri sarp yokuşa bana varmış, ben süzerek onları size vardırıcağım ama bir terleme, bir hâl, kelimelerin tesiri, gücü etkisindeyim, kelimeler büyük, benim alanım dar, içimde, içime sığmayan bir şeyler var.

İşte tam burada:

"Ancak o, sarp yokuşa göğüs germedi. Sarp yokuşun ne olduğunu sen nereden bileceksin?"
Beled/ 10 - 11

Sonra sıralıyor Allah, o sarp yokuşu aşmanın yollarını tek tek, yoldayken, aratmadan, sızlatmadan eline veriyor varış haritasını.

Bata çıka yürümeye çalışırken, attığım adımlardan biri saplanıyor kara, dizime kadar, kar bazı bazı yumuşamış, bazı bazı sert... Sağlam zemindeki ayağımdan güç alıp, çıkarıyorum ayağımı saplandığı yerden. İşte böyle diyorum, böyle hayat da böyle, bittiğimiz yerler, saplandığımız yerler, çöktüğümüz yerler, o saplanan ayağımın zeminindeki gibi yumuşadığı için, altı boşaldığı için tırmanamıyoruz o sarp yokuşu. O saplanan ayağımı, o yumuşak ve kaygan zemini imtihanlarımıza yoruyorum, veremediğimiz imtihanlarımıza; vakti geçmiş, içi boş, ruhu olmayan namazlarımıza... Değerini düşürdüğümüz oruçlarımıza... Tutamadığımız dilimize... Cimriliklerimize, zalimliğimize, düşünmememize, akletmememize yoruyorum. Sonra bir kuvvet ile sağlam zeminden, diğer ayağımı kurtaran ayağımı, hayırlarımıza, hasenâtlarımıza, ruhu olan ve teslim edilmiş ibadetlerimize, iyiliğimize yoruyorum.

Hepsi birden çok ağır geliyor. Derken arkadaşlarım sesleniyor. Yürüdüğüm kadarını geri dönmek üzere, tekrar dönüş yoluna koyuluyorum, dünyaya dönüyorum.

Dönüş için yola çıktığımızda, arkama dönüp, bıraktığım sarp yokuşa bakıyorum. Sonra o yürüdüğüm parçanın bütününde dağı görüyorum. İrice bir kuş geçiyor göz hizamdan, açtığı kanatlarıyla birlik rüzgâra bırakmış kendini, süzülüyor. Dağın üzerinde yaprağı dökülmüş ağaçlar, arkasından dağı kaplamış kar; tekrar ürperiyorum. Dağa, ağaca, toprağa, kara, kuşa ne kadar âşık, ne kadar hayran olduğumu anlıyorum. Peki, sonra, neden diyorum, neden?

İnce bir düşünce cevap oluyor bana; insan akli olan tek varlık. Akli sayesinde, kendi varlığı üzerine, kendi eliyle ekleme yapabilen, bazı bazı özünden uzaklaşabilen bir varlık, peki ya diğerleri öyle mi? O dağ, o kuş, o rahmet, o ağaçlar öyle mi? Onların hepsi yaratıldığı gibi... Onların hepsi Rabbimden bir parça, dokunulmamış, yaratıldığı gibi bırakılmış öze ait parçalar...

Tam bunları düşünürken, ikinci durağımız Lâdik Gölüne varıyoruz. Gölün içinde doğru uzanan ince bir toprak parçası üzerinden havalanan bir leyleği görünce, sadakallahülazim

niyetine, bir müjdeyi tekrar ediyorum:

“İman edenlerden olup birbirine sabrı tavsiye edenlerden, birbirine merhameti tavsiye edenlerden olanlar var ya, işte onlar Ahiret mutluluğuna erenlerdir.”

Üç Nisan

Üç Nisan, 01.38, uyuyorsun...

Ben bir gece kuşu, gereksiz işler müdürü; yazıyorum...

Birazdan, ürekerek geçeceğim odanın önünden

çünkü Üç Nisan

bahar gibi uzanmış uyuyorsun.

Şimdi,

baharı uyandırmak gibi bir günah işliyor parmaklarım; yazıyorum, sana yazıyorum.

Sana sevmenin güzel olduğunu söylediler mi?

Hem güzel, hem ağır...

Kendimi bildim bileli,

sana olan sevgimle

seni

de

taşıyorum

içimde.

Üç nisan,
üç bahar,
üç kardeş,
üç tel saçın,
üç güzel sözün,
üç anı,
şimdi üç damla gözyaşı...
Kendimde ne yoksa sende buluyorum.
Ne varsa senle paylaşıyorum.
Ne sevmek yetiyor,
ne paylaşmak;
kirpiğinin yüzüne düşecek diye korkuyorum.
Duam da sen, emanetim sen.
Üç Nisan...
Sanma sen doğuyorsun.
Üç Nisan,
sanma o hediye sana.
Üç Nisan,
vallahi doğumunla o hediye bana.
Ben Musa değilim.
Sen hep Harun'um olsan da.

Bir kağıt, Bir kalem, Bir de Angelika Lütfen

*Angelika'nın kelimelerini balçıktan
karan bir kadının,
'yıldız' parlaklığındaki ellerine
ithafımdır.*

Bir Kağıt

Arkadaşım AteşNur, onunla yürümeye niyetlendiğim bir yolculuktu. Yol kısa sürdü. Hayır. Yolu bitirmedik. Sadece kısa sürdü. Ben korktum ve... Kağıt gibi bir kadın, şeffaf, bir o kadar kırışkan ve ışığa tutulası. Ben korktum ve yol kısa sürdü.

Bir kadın daha; arkadaşım Sükun. Yol yürüyesi değil, yolun kendisi. En çok kullandığı kelime; fuzuli. Neden acaba, takılıyorum buna? Neden acaba? Yoksa o da biliyor mu, bir fuzuliyet varlığı olarak muamele gördüğünü, üstelik ben gibi girmemişken aslan kafesine, biliyor mu?

Bir yol, birden çok kadın. Öyle ise sırayla yürüyelim, olur mu?

Bundan sonrası için dikkat! Sözlerim çölümsüdür, kuruyabilirsiniz.

Susaya da.

Yoktur serabı da.

Bir Kalem

AteşNur, cevval kadın. Ben okurum, o yazar. O yazar, ben okurum. Garip bir öğlenden sonra mıydı? Yoksa lanet huzursuz gece yarılarında biri mi? Yolculuğun sonuna doğru olduğunu hatırlıyorum sadece...

Yazdım diyorum, bitti. İçimden söküldü kanatan cam kırıkları. İnceliyorum, sivrilerek, bir kalem olasıya uzatıyorum ona:

Angelika

Etrafımı saran tülde insanlar; şeffaf ve süzülgen. Bir ahunun, ağustos sabahı gelen tebessümü. Ekleniyor önce, kutlu gecenin arifesi at toynaklarıyla birlik, ' *at hikayesine* '. İki kirli fincan, diplerinde birikmiş tortuya aldirmaksızın övünüyor, porselen halleriyle, porselen hallerine. Sığmıyorlar bir masaya; sığmıyoruz; ben, kağıt ve kalem, kuruntulu fincanlar ve Angelika bir masaya. Bir ömre. Bir özneye.

Usul usul geliyorum ey kalem. Ürkütmemekten değil, ürkmekten usul usul geliyorum. Bir sıçrayışın ihtimal hali korkusu damlıyor; ' yazmak eksiltir, yazmak eksiltir ' eksilmez ancak eksiltir.

Susa susa geliyorum ey kağıt. Farkında olarak değil, fark etmeksizin susuyorum. Bir hararetin endişe hali ile duruyor, ellerim dilim üzerinde, kocaman bir stop çekiyor üstelik. Usullüğümün yüz buluyorlar, susuyor oluşumdan bir cesaret yaratıyorlar, dilim kuruyor belki. Belki kağıt ve kalem. Belki mi dedim? Şimdi eminim; oldukça nemli. Sadece ' *Angelika unutuşuyla* ' unutuyor, belki. Ben unutmuyor, bekliyorum. Unuttuğumdan değil bekleyişim. Korkuyorum. Korkuyorum hala, saat onikiyi vurduğunda, rolünü kapan kelimeler yığını arasında sıyrılmaktan.

Bir cam vazoya takılıyor gözlerim, camın varlığına inat, içi taş doldurulmuş bir cam vazoya takılıyor gözlerim. Cam, taş ve kum. Ben olmanın faizi hesaplanarak ödeniyor, kuruşu kuruşuna. O an biz oluyoruz, oluyoruz. Cam, taş ve kum. Zihnimde yanlarına yapay bir çiçek dikiyoruz, rahatlatıcı. Rahatlatıcı çünkü plastik çiçekleri öldürme riskimiz yok, biliyoruz. Cam kırılır; kum ufalanır; taş yerinde ağırdır. Cam kırılıyor, kum ufalanıyor, taş ağırlaşıyor. Alissa kırılıyor, umutları ufalanıyor, doğulu bir erkek ağırlaşıyor; bir ikinci vakti, tülde insanların yolu, perdelenerek ' *Alissa Yolu* 'nda.

Her kaybediş, bulma ihtimaline gebe. Bulma hali bir başka sevinç vesilesi, kaybın görünmeyen yanı bu olsa gerek. Bunları düşünerek, daha bir gömülmeye çalıştığım, yeşil koltuğun kollarına kollarımı paralel koyup, parmaklarımla köşesine tutduğumun farkında olduğum anla birlik düşünüyorum tüm bunları. Gömülmek mi, tutunmak mı? Sorular basit ve kısa, cevapları uzun ve zorlu değil oysa. O koltukta kaybolma ihtimalini, kendimi bulma haline gebe oluşuyla seviyorken, evet, evet tüm bunlar oluyorken, bedenimde tek ve tek başına, gözlerimin yardımıyla sadece kirpiklerim hareket yaratıyorken, ' *Müberra'nın kaybetmesi* ', buluş ihtimalinin ölüşüyle kolkola, uzun kirpiklerini batırıyor, kısa öykümün, umutlarına.

Adem elması sivri, sözleri yumuşak devşirmelerden izin alarak sesleniyorum, kısa öykümün, yarınli umutlarından. Tepemden bir radyo gölge ediyor; tüm frekansların aynı şarkıyı çaldığı, köşesi kırık o radyo, gölge ediyor. Onu da katarak hesaba, izin kağıdına güvenip, alçak bir sestem sesleniyorum; tenimiz kara olsa iyiydi, umutsuz hastalıkların çaresi karaçalsa yine iyi ama kardeşim bahtımız kara. Sömürgeciler, bağlarına ve bağlılıklarına bakmadan, kadını öte attığından bu yana, bizim yazgımız ve yazdığımız kara, bahtımız kara, kapkara. Bağlanınca hüküm niyetlerin kör yordamlarına, ah ' *Hüküm* ' seninki benden çok daha kara.

On dokuz muydum, yoksa yirmi mi? Hatırlamıyorum. Yaş işte boş ver, dememeli. Bir kemanın dört telinden biri, o yıl. Mi- La- Re- Sol. Başlangıcı ince, bitişi inceliği de taşıyabilen bir kalınlıkta. Ses ve yıl. Sesler ve yıllar. Bir yıl eksik yahut fazla ne fark eder, deme. Mi'nin, sol'e varmasının kaderidir, la ve re. Bizim hayatlarımız, o kemanın dört telinin, dört evresinde bir yılı özetliyorsa, bir yıl eksik yahut fazla ne fark eder, deme. ' *Şairle randevu* ' ayarlandığı o gün, züppe serserinin, pis nefesinin yüzüne çarpacağı o gün, o bir yılın, bir sefarad ezgisine, bir ninniye gözyaşı olacak o gün, dört telin, bir elimi kestiği o gün, bir eksik yahut bir fazla ne fark eder deme.

Sana söylüyorum. Kara paltonun yakalarına saklamaya çalıştığın boynunun gömülmesinden anlayarak, kaçmaya çalıştığını, yerine mıhlıyarak seni, sana söylüyorum; Nisa diyor Allah bize. Anlıyor musun, Nisa? Ya sen, sen ne diyorsun? Siz ne diyorsunuz? Söylesene, ne diyorsunuz? Şahıs zamiri arama, vermiş hükmü frenk, he yahut she deme, kaybettiğimde kıvrak S'mi sen oldum zannedip, beni hiçleyip, çalıp elmas işlenmiş S'lerimi susma. Susma, söyle, ne diyorsunuz? Doluştuğumuzda, işçi, memur, arlı arsız kadınlar bir konağa, giydiğimizde biri başka, biri başka terliklerimizi, tutuşturmaya çalıştığınız o konakta uyuduğumuzda, uyutulduğumuzda, ' *sinemacı kadınlar* ' olarak uyanacağımız o sabaha bakıp, ne diyorsunuz bize? Nisa mı?

İman eden cismin suretidir. Sıratı aynaya, sırlı cama ve suya sırtını dönmüş kadının öyküsüdür. Bitirmekle batırmak arasında, Mayakovski okurum geceleri, keman çalar, loş köşelere saklanırım. İman eden cismin suretidir, sıratı aynaya, cama ve suya dönmüş kadının öyküsünü yazarım, yazarım. Sabaha kadar yazarım, bakarsın, belki bir gün, ben de yaşarım. Çünkü, çünkü benim kaderimde yazmak...

Lütfen

Beğenmedi biliyorum. Canım, dedi; ' canım çok kapalı bir öykü, pek anlayamadım '

Ahh AteşNur ilahi, sen de. Bir de anlaşılacak mıydı? Neyiz biz, kimiz? Dünya 'anlaşılmayan tür' ilan etmedi mi bizi, biz kadınları? Bir de anlaşılacak mıydı?

Yok, yok aslında öyle değil. Çünkü bu benim ne öyküm, ne de hikayem değil. Bu birçok kadının, kendine kapalı localar bulacağı, tekil; bir o kadar kadına ulaşacak kadar çoğul bir öykü.

Bu, bu benim öyküm değil. Bu, bu hepimizin öyküsü. İyice bak, iyice... Sen de kendi öykünü

bulacaksın, sen de.

Ben de buldum, ben de. Odada bir hüznün vardı, tüm eşyayı tavaf ettim ve onu hiçbir eşya içre bulamadım. Kendi içimi yoklamam gerek; ürküyorum.

Ben de buldum, ben de. Angelika'da bir hüznün vardı, bin kadın, bir de ben buldum; binbir...

Ben bunları sıralarken, sayıklarken; sağ kulağıma AteşNur, sol kulağıma Sükun eğilerek; neden bizi sevmiyorlar?

Büküldüm ve eridim toprağa... Anladım, beni ele veren; lütfen. Anladım, beni ele verin; lütfen. Bizi de.

Ekim/ Aralık 2010 Samsun

* Angelika / Yıldız Ramazanoğlu

Bean Cake

Bir kar kelebeği, bir mavi boncuk, bir karanfil gibi...

Saat

23.51 kanatların deęiyor.

23.52 saçılıyorsun.

23.53 kokun...

Zaman durdu.

Yalın bir harf olarak

içimde.

Unutmadan;

kokunu bilmiyorum.

Ah Sevdiceğim,

kanatların gibi kalbim.

Çırpınıyorum,

iki taneyiz

birbirimize çarpıyoruz

ben

sana

çarpıyorum.

Ne denli naif,

bulaşıyorsun.

Ah Sevdiceğim,

boynumdan aşağı iki siyah inci,

tenimde acı,

acısın.

Kalbimse iki şeffaf kanat aralığı

Ah sevdiceğim...

Dili mihlanmış iki makale,

geceleri gündüzlere taşıran telaş,

kaybolduğumuz haberler,

insan cesetleri...

Tüm bunlar üzere buluşuyoruz.

Boynumdan aşağı iki siyah inci daha,

buluştuğumuz yer hep aynı,

insan kokuyor.

Gerçekleşmeyen randevularımızın mekânı
ceset kokuyor.

Unutmadan;
hâlâ kokunu bilmiyorum.

Ah Sevdiceğim,
çayın kokusu,
yağmurun sesi,
kavuşunca;
mutlu son.

Ben sana yöneldiğimde;
ceset kokusu,
hayallerimin pıhtılaşan kanı,
o naif kanatların...

O
an
yalın bir harf gibi
duran zaman;
yoksun.

Kanatların deęiyor
deędiği yer
karanfil yanığı.
Seviyorsun silahı

ve
ölümü
belli etmesen de
bazen öldürmeyi savunuyorsun
kanatlarını savuruyorsun
beni vur istiyorum.
Uсталıkla ıskalıyorsun.
Kanatların deęiyor,
deędięi yer
Kuzey'in yaban soęuęu.
Kanatların deęiyor,
deędięi yer
karanfil kokusu;
sen bazı bazı İsrail,
bazı bazı Frenkçe dillendiriyorsun
ben her daim Filistin kalıyorum.
Kudüs için
ben erkenciyim,
sen geç kalıyorsun.
O vakit kavuşma ihtimalimiz bile ceset kokuyor.

Unutmadan;
kokunu seçebiliyorum.

Ah Sevdiceğim,

bir Japon gibi
topuklarımı ezerek oturuyorum
Diktatör'ü sevmediğim için
paslı mozaikler üstünde.
Batı seni çekiyor,
Doğu beni.
Yetmiyor,
coğrafyamın nefesi,
Tiranlarını deviriyor.
Yetmiyor.
Ah sevdiceğim,
ben Kabbani'den giriyor,
sen Lesefer'den çıkıyorsun
yine mümkün olmuyor kavuşmak.
Ah sevdiceğim,
adın düşüyor, adım yanına
kanatların çarpıyor gibi
nefessiz kalıyorum
yine
yine mümkün olmuyor kavuşmak.

Unutmadan;
kokuna dayanamıyorum.

Bir kar kelebeği, bir mavi boncuk, bir karanfil gibi...

Bir Japon gibi
topuklarımı acıtarak oturuyorum
paslı mozaikler üzerinde
atıldığım sınıfın kapısında
Diktatör'ü devirmeni bekliyorum.
Ve bekliyorum:
“Dünyada en sevdiğin şey nedir?”
Sensin, sensin ve sensin.

Unutmadan;
kırmızı fasulyeli kek gibi
masum kokuyorsun.

Ah Sevdiceğim,
“Bean cake mi, ben mi?”

Ekim 2011/ Samsun

* Bean Cake - David Greenspan

Bazı Bazı Tahrir, Biraz Biraz Devrim, Tekrar Tekrar Aşk

Çocuktum, konuşmazdım

sonra

bazı bazı

biraz biraz...

Sonra bilinmeyen bir dil de...

Üç ayaklıydım,

Üç ayaklıyım;

Tahrir, devrim ve aşk.

Şuraya gelene dek, kaç kelime harcadım, kaç harf?

Kaç bu devrandan çünkü ağlayacağım.

İstemem

ıslansın kanatların

çünkü üç ayaklayım; biraz biraz, bazı bazı
şeytanım.

Vaktidir

ateş damlıyor

kaç bu devrandan çünkü ağlayacağım.

Öfkesinden kendini öğütüyor şiir.

Tüketiyor, türlü türlü tükeniyor.

Ah hazırken meydanlar

devir(me)li şu şiiri de.

Ah benim içimde ne çok isyan var

bir bilsen ne çok devrim var,

var da

devirecek ben yok,

devrilecek yer yok;

yalnızlığı devrim bile terkte.

Şimdi tekrar saklamalı

kendi nefretime kendimle

tekrar diyorsam

tekrar

alıştım sanma

her defa aynı kuvvetle öğrenerek kendimden

tekrar.

Tanımadığı kadınlara huzursuzluk veren erkekler,

tanımadığı erkeklere nefret duyan kadınlar;

bir sıfatın zindanında

elini ciğerine daldırıp

iç çekmeden üstelik

yakaladığı ilk duyguyu
ilk nefesi vermeden boğarken
pişmanlık
benim neyime
çünkü ismim Tahrir, devrim ve aşk.
Bir sıfatın gölgesinde
onurum bile kibir diye...
Yakaladığım ilk duyguyu, ellerimle boğarken
pişmanlık
benim neyime.

Korkma
sende gözüm yok,
verebileceğini alıp sonra kaçacağım
çünkü üç ayaklıyım
biraz biraz, bazı bazı şeytanım.
Korkma
sende gözüm yok,
bana lazımlıyı bulup alacağım.
Sonrası yine aynı tekrar;
her duygu katledişimde
bana lazım olanı alıp kaçacağım.
Sizlerde gözüm yok,
kelimelerinize talibim
tekrar
tekrar.

Ama ben korkuyorum,
kapı aralık, itip de açamıyorum.
Çünkü üç ayaklıyım
üçüncüyü göreceksin diye telaşlıyım.

Kalktım gittim ve döndüm
tekrar

bende olmayanı sende aramak için.

Bakma yüzüme çünkü

ağlayacağım.

Bir şairi

devirmek üzere

bendeki yok'u

sende bulacağım.

Hiç naif olmadım

Hiç buralı olmadım.

Ama burada yaşmalıyım.

Duymuyor Tanrı beni,

bazı bazı, biraz biraz

tekrar

isyan ediyorum tekrar.

Sonra bin tövbe

ve ardından isyan

tekrar.

Hiç naif olmadım, buralı da.

Senden, bende olmayanı yokluyorum.

N'olur git şimdi

çünkü ağlayacağım.

Bir kökten yahut bir yerden gelmiyorum.

Bağsız, köksüz ve tohumuzuz...

Tekrar

sana dönüyorum

biraz biraz, bazı bazı kendime

tekrar

tekrar

devrime.

Kapı aralıklarından

ben korkarak

seni yokluyorum

sen

tekrar...

Bekle,
en iyi cümlemi kurmadım daha
bekle,
ben de bekliyorum.

Çocuktum, konuşmazdım
şimdi biraz biraz, bazı bazı
konuşacağım
ama gitmelisin
çünkü ağlayacağım.
Ama gitmelisin
çünkü üç ayaklıyım;
Tahrir, devrim ve aşk.

Ben,
koynunda kıvraniyorum,
biraz biraz
bazı bazı
devriliyorsun.
Olmadı,
ben koynunda;
biraz biraz Tahrir,
bazı bazı devrim,
oluyorum.
Tekrar
tekrar
aşk!

Son

Şimdi,
o
kokuya
yeniden tebessüm ederken...
Sol yanımda sen,
biraz
arsızım.
Unuttuğum öfkelerimi...
Susacağım
bu kez.
İçimde
kadife gibi,
gibisin...
Bu kez susacağım.

Şimdi...

Omuzlarımdan
ve

parmaklarımdan ;
salınan
iğde çiçeklerinin izinde...
Soluma dönüyorum.
Gülüyoruz,
inci gibi
olmadığı halde
dişlerimiz...
Sen de,ben gibisin
biraz,
sanki ?
Aradığımız bir mevsimin artığı.
Sonra
bulamadığımız.

Soluma dönüyorum,
o,
çocuğa ninni söylediğimden bu yana.
Sen,
nasıl koktuğumu,söylediğinden bu yana.
-biraz çilek,biraz sigara,biraz parfüm-
Ben,
nasıl kokuyorum?
Büküyorsun.
Ne olur,
bu yana.
Özlüyorum.

O,
çocuğu
göğsümde uyuttuğumdan bu yana...
Dilimde çözül(m)üyor,
sihir.
Yine de söyleyeceğim ;
aşık olamamak,
bizim suçumuz değil.
Tarumar ettiğinden bu yana,insan aşkı.
Aşkta,
bir suç zaten.

Ve
biz ;
en temizlerinden...

Her kavuşmamız kış.
Ellerini,
en çok ;
karanlıkta,
-o mevsimin rüzgarında üşüyüp,yüzüne sıcak baktığımda-
belime doladığında.
Oraya,
sığıldığımda
ve
sığındığımda.

O
yokuşta
sana vardığımdan
bu yana ;
seviyorum.
Ürkek.
Bazen,
korkuyorum.
Biliyorsun.
Döndüğümden bu yana.
Döndüğünden bu yana.

Ben,
en çok zerrelerin ayak izlerinden.
Ben,
en çok iğde çiçeğinden az önce sarınıp bürünen o kokuya tebessüm ederken.
Susuyorum.

Şimdi,
sen söyle.

22.11.09 - Samsun,İstanbul